హింస : నశ్రుబూరి వెంకటేశ్వరరావు

వెళ్ళిపోతున్నాయన్ని అగ్గిపెట్టె ఇమ్మంటే, తీసిచ్చి ఆగకుండానే వెళ్ళిపోతున్నాడు మళ్ళీ అగ్గిపెట్టె అవసరం లేదన్నట్లు. అగ్గిపెట్టె తెరిస్తే ఒకే పుల్లుంది. ఈ మధ్యే సిగరెట్ అలవాటయింది. ఆ ఒక్క అగ్గిపుల్లతో వీస్తున్న గాలిలో వెలిగించే చాకచక్యం అలవడలేదింకా. అయినా ప్రయత్నం. సఫలమయింది. గర్వంగా చుట్టూ చూశాడు.

గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇవ్వడం అయింది. వెళ్ళిపోతోంది కదిలి బండి.

సీట్లో కూర్చున్నాడు. తన వరుసలో మూడు సీట్లలో భార్యాభర్త, మరో స్త్రీ కూర్చుని వున్నారు. ఆ స్త్రీ వాళ్ళ తాలూకు అవునోకాదో కొంతసేపు పోతేగాని తెలీదు. ఆమె ఒళ్ళో బూరబుగ్గల బాబు నిద్రపోతున్నాడు.

దిగాడండి వీడెవడో రంగంలోకి. లావుగా వున్నాడు. పొడుగ్గా వున్నాడు. అంతేనా? నల్లగాకూడా ఏడ్చాడు. ఆ మూడు లక్షణాలను ఒక్కచోట చూడలేడు. మనసులో అయిష్టత ఆ శాల్తీమీద తప్పక మిగులుతుంది. ఇప్పుడూ అట్లాగే జరిగింది. తెల్ల ప్యాంట్‌లోకి చారల చొక్కా (కంచరగాడిద చర్మంలాంటిది) దోపి, నాలుగంగుళాల వెడల్పు బెల్టుతో నడుము బిగించేశాడు. ఎదుటి సీటు ఖాళీగా వుందేమో అని అయిదు నిమిషాల కాలంలోనూ రెండున్నరోసారి అనుకుంటున్నప్పుడు దిగబడ్డాడు. వెళ్ళేవాడు సరిగ్గా వెళ్ళకుండా తన భుజాన్ని గుద్దుకుని మళ్ళీ వెళ్ళాడు. ఎవడ్రా వెధవ, అని కోపంగా పక్కకు చూసేసరికి ముందుసీటు దగ్గర నిలబడి పైనవున్న సూట్‌కేస్ తీసి ఏదో న్యూస్‌పేపరు తీస్తున్నాడు. పోన్లే, పేపరు కొనుక్కోవడం మరిచిపొయ్యాను, వీడిదగ్గర చదువుకోవచ్చు అనుకుంటుండగా, సూట్‌కేస్ మూసి రెండు కాగితాలు మాత్రం తీసి జాగ్రత్తగా తన సీటుమీద పరుస్తున్నాడు. పరవడం అయిన తర్వాత గాలికి అవి ఎగిరిపోకుండా చేతులతో నాలుగు మూలలు అదిమిపట్టి అతి కష్టంమీద కూర్చున్నాడు. ఆ తర్వాత కాలర్ మాసిపోతుందేమోనని మెడచుట్టూ వేసుకున్న చేతిరుమాలు తీసి మొహం తుడుచుకుని (చిత్రంగా: మొహపు మకిలి రుమాలుకి అంటి మాసిపోతుందేమోనన్నట్లు) మళ్ళీ కాలర్‌చుట్టూ వేసుకున్నాడు.

ఇడియట్! తెల్ల ప్యాంట్‌ని ప్రయాణంలో ఎవడేసుకోమన్నాడు. అంపశయ్యమీద కూరు-న్నట్లు ఆ బాధ ఎవడు పడమన్నాడు. అస[illegible] చేతిరుమాలు మెడచుట్టూ ఎవరన్నా వేసుకుం[illegible] తనకు ఒళ్ళు మండుకొస్తుంది. వీడు ఆ చే[illegible] రుమాలుకూడా మాయడం ఇష్టంలేనట్లు ప్రవ[illegible]-స్తుంటే చెప్పాలా ఇక.

ఎదుటి సీట్లో మూలగా ఓ బురఖా వేసుకున్న స్త్రీ కనిపిస్తోంది. ఆమెను చూస్తుంటే నీ[illegible] కంఠం గుర్తుకొస్తున్నాడు. ఎప్పుడు వాడింటి[illegible]కెళ్ళినా ముళ్ళమీద వున్నట్లు "అనీజీ"గా వుంటుండేవాడు. చాలా రోజులదాకా తెలీలేదు తనకు. తన ఈడొచ్చిన చెల్లెల్ని, ఈడెళ్ళి-పోతున్న భార్యని మగాడెవడు చూసినా చిత్రవధ అనుభవిస్తాడని. వాడు మాత్రం తను తనభార్య పడకగదిలో వున్నప్పుడుకూడా లోపలకి దూరిన రోజులున్నాయ్.

బూరెబుగ్గల వాడు లేచాడు. వాడి కడుపులో ఆత్మారాముడుకూడా కళ్లు నులుముకుంటున్నట్లున్నాడు. పాలసీసా అందించింది ఆమె. కొద్దిగా తాగి "తూ" అన్నాడు. పాలపీక సహించలేదేమో. ఏడుపు. రైలురొద మరోవైపు. వాడి కళ్ళెంట నీలాలు రాలుతున్నాయి. బుగ్గలు తడుస్తున్నాయి.

బఠాణీలు అమ్మేవాడొచ్చాడు. ఎదుటిసీటు కంచరగాడిద పావలా బఠాణీలు కొన్నాడు. చేతిరుమాలలో పోసుకుని ఒక్కొక్క బఠాణీ శబ్దంచేసుకుంటూ తింటున్నాడు. ఒలిచిన పొట్టు గాలికొచ్చి ఒళ్ళో పడుతోంది. ఎట్టిగా, విసుగ్గా

రెండుమూడుసార్లు వాడివైపు చూశాడు. వాడు పట్టించుకోవడం లేదు. పశువు అర్థ నిమీలిత నేత్రాలతో నములుతున్నట్లు తింటున్నాడు దవడ ఆడిస్తూ. తినేప్పుడు చప్పుడుచేస్తే చెడ్డ చికాకు కలిగిస్తుంది.

మొత్తానికి ఆమె కుర్రవాడిచేత ఏడుపు మాన్పించింది. క్రింది కనురెప్ప అంచున నిలిచిన కన్నీటి బిందువు జారడంలేదు. వాడు నవ్వుతున్నాడు ఇంతలోకి వాన కురిసి అంతలోకి ఎండ వచ్చినట్లు.

ఎవడో బత్తాయి కాయలు అమ్మడానికి వచ్చాడు. ఎదుటిసీటు కంచరగాడిద చిటికవేసి వాడిని పిలిచాడు. కంపార్టుమెంటులో నలుగురి ముందూ తినడమనేది తనకు నచ్చని అంశాలలో ఒకటి. ఈ గాడిద తినుబండారాన్ని దేన్నీ వదల దలుచుకున్నట్లు లేదు. తొక్కవలచి ఒక్కొక్క తొన చప్పరిస్తున్నాడు శబ్దంచేస్తూ మరీ.

నెత్తిమీద మొట్టికాయ వేయాలనిపిస్తోంది (కానీ వెధవ తాట వలిచేస్తాడే).

"పాపా, దా!" బూరెబుగ్గల తల్లి కొడుకుని పిలుస్తున్నాడు వాడు. రానుపో అన్నట్లు వాడు తల అడ్డుగా తిప్పి, చేయి విసిరికొట్టాడు.

బాగా చెప్పేడు వెధవకి సమాధానం.

"పాపకాదండి, బాబు" ఆమె అని, కుర్రవాడిని క్రిందకి దించి విడివైపు నెట్టింది.

"ఎందాకా వెడుతున్నారు" వీడు ఆమెని అడుగుతున్నాడు.

వీడు కుర్రాడిని పిలిచింది వాడిమీద ముద్దు కన్నా తల్లిమీద ముద్దుచేతనే అనిపించింది. వాడిమీద అసహ్యాన్ని ఎక్కువ చేసింది ఆ ఆలోచన. The cup of scorn is full to the brim. ఈ ప్రయాణంలో ఆనందం లేకుండా వీడు భలే తగిలాడే.

ఆమెతో మాట్లాడుతూనే సీట్లోంచి లెచి "టక్" సరిచేసుకుని, రేగిన జుత్తుని వేళ్ళతో అణచుకున్నాడు. జుత్తు చెదరకుండా, బట్ట నలగకుండా ఏ ఏర్ కండిషన్డ్ కంపార్ట్‌మెంటులోనో ప్రయాణం చేయకూడదు.

ఒక అరగంట ప్రయాణం తర్వాత దిగవలసిన ఊరు వస్తుంది. ఈ పీడ వదులుతుంది.

అటుపక్క కిటికీలోంచి ఆమె ఎక్కడికో చూస్తోంది ఏదో ఆలోచిస్తూ. బహుశ, భర్త కూడా వుండి వుంటే ఈ ప్రయాణం బాగుండేదని(?) పుట్టింటి కెళుతోందా, పుట్టింటినించి వెళ్ళుతోందా? కాఫీరంగు చీర, అదేరంగు జాకెట్. జాకెట్ బిగుతుగా వుంది. నలభై దగ్గిర పడుతున్న ఈ వెధవ నఖశిఖ పర్యంతం తాగేస్తున్నాడు.

బూరెబుగ్గల పిల్లాడిని ఆమె దగ్గిరనించి లాక్కున్నట్లు తీసుకున్నాడు కంచరగాడిద. కొద్దిగా జరిగి తన సీటు ఖాళీలో వాడిని నిలబెట్టి, నంగినంగిగా వాడికేవో చెప్పి మాట్లాడించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

మనసులాంటి ఇరుకు రైలు పెట్టెలోంచి బయటికి చూస్తే నీలంగా ఆకాశం. అక్కడక్కడా దూదిపింజలు. కొంగలు ఎగిరిపోతున్నాయి. టెలిగ్రాఫ్ స్థంభాలు చెట్టాపట్టా లేసుకుని రైలుపెట్టెలోకి తొంగిచూసి వీడ్కోలు చెప్పేస్తున్నాయి. దూరంగా సోలిటరీ రీపర్ అగుపిస్తోంది. డాఫడిల్స్ విరగపూసి నవ్వుకుంటున్నాయి. కొద్ది క్షణాలు—అంతే; అందాన్ని చూసి ఆనందించే అర మూసుకుపోయింది.

ఇంతలో హృదయంలో పన్నీటిజల్లు కురిసినట్లు, ఆసందకరమైన సంఘటన జరిగింది.

బూరెబుగ్గల తల్లి 'అరరే' అంటూ లేచింది,

కంగారుగా. మిగతావాళ్ళు ఆమెవైపు ఉలిక్కిపడి చూశారు. తను కాళ్ళని వెనక్కి లాగుకున్నాడు. ఎదుటి సీటువాడి మొహం వాడిపోయింది. కుర్రాడు కేరింతలు కొడుతున్నాడు. కళ్ళలో అమాయకత—ప్రపంచంలో ఎవరూ నన్ను ద్వేషించరు, నేను ద్వేషించడానికి ఎవరూ లేరు అన్నట్లు.

తనకు ఎదుటి సీటువాడి అవస్థ చూస్తుంటే నవ్వు ఆగడంలేదు. ఆమె కుర్రాడి వీడిదగ్గిరనుంచి తీసుకుంది. బట్టలగురించి వాడు తీసుకున్న జాగ్రత్తలు గుర్తుకొచ్చి నవ్వు పొర్లివస్తోంది. తను ఆశించినట్లు వాడికి సరైన శిక్ష పడింది. పిల్లవాడు పోసిన వుచ్చతో తడిసిపోయింది వాడి ప్యాంట్.

మరో పదినిమిషాల తర్వాత తను రైలుదిగపోతున్నపుడుగాని ఎదుర్కొనలేదు ఈ ప్రశ్న-

పిల్లవాడు కంచరగాడిద చొక్కావాడికి సరైన శిక్ష వేశాడు అనుకున్నాడు గాని, ఈ మూడు గంటల కాలంలో సరైన కారణం లేకుండానే వాడిమీద ద్వేషం పెంచుకోవడం ద్వారా అనుభవించిన హింస దేనికి శిక్ష? □